

Piatok 18.1. 2013 La cuisine Paris – kurz pečenia bagety

Z darčeka vo forme kurzu pečenia francúzskej bagety som sa neskutočne tešila. Nielen preto, že som mohla čuchnúť k profesionálnej pekárčine, ale aj preto, že som mala možnosť vypadnúť na pol dňa z domu. Veľa sa teraz von nedostaneme, lebo v Paríži zavládla doba ľadová. Teploty sa pohybujú okolo nuly, čo je dosť nezvyčajné. Milla odmieta chodiť von. Dá sa ju namotivovať na cestu do obchodu, pretože má momentálne nakupovaciú mániu a „pre svoje deti“ musí zaobstarávať jedlo. Alebo ho musí variť. Z čoho vyzerá kuchyňa ako pri výbuchu bomby. Snažím sa ju každý deň zapájať do varenia, alebo pripravovania jedla. Popri svojich dôležitých úlohách si zvykne ešte navariť pre svoje deti. Väčšinou jej kulinárske umenie spočíva v zmiešaní vody so všetkým, čo sa jej dostane do ruky: olej, múka, ovsené vločky, saponát na umývanie atď.

Takže späť ku kurzu. Škola varenia Paris sa nachádza blízko kostola Notre Dame, v centre. Prišla som ako prvá, čo mi dalo dosť času na rozmrazenie sa po pár minútovej chôdzi z vlaku. Na recepcii sedela milá Američanka a po chvíli som nadobudla pocit, že asi budem jediná iného pôvodu. Naša skupinka bagetových nadšencov pozostávala z 8 ľudí. 7 Amíkov, ja a francúzska „chef“ Julie. Zostúpili sme do podzemia, kde bola príjemne vyhriata kuchyňa s veľkým pultom v strede, okolo ktorého sme sa nasáčkovali. Každý si na plastovú zásteru napísal svoje meno a začali sme teóriu – určovanie ingrediencií potrebných na majstrovské dielo – francúzsku bagetu. Najviac som sa pobavila, keď sa niektorí čudovali pri prezeraní si kvasníc. „*Je fakt, že pekárske kvasnice vidia prvýkrát v živote?*“ čudovala som sa. V každom prípade som po pár minútach pochopila, že kurz je určený pre ľudí, čo do kuchyne zavítajú omylom a aj to len keď potrebujú ísť do chladničky. Ani sme sa nenazdali a mali sme zmiešané všetky 4 ingrediencie:

250 múky typu 55 (u nás hladká múka)

160 gr teplej vody (bol pre mňa šok sledovať, ako Julia nemala problém používať vodu priamo z vypnutej konvice na vodu, čiže vriacu vodu. Borka by povedala, že sme práve zabili kvasnice)

½ lyžičky soli

12 gr droždia čerstvého, alebo 6 gr sušeného

Potom sme všetci svorne miesili svoje cesto. Očkom som pozorovala americkú techniku. Odvšadiaľ sa ozýval „wow“ a „hmmm“ s opisom toho, aké je to cítiť cesto. Ako masáži. Hlavne dámy, čo mačkali cesto špičkami prstov si to obzvlášť vychutnávali. Cesto sme dali na 30 minút nakysnúť na teplé miesto a pripravili sme si také isté cesto, len sme vody ubrali na 140 gr a pridali sme 3 polievkové lyžice oleja. Cieľ: fougasse (niečo ako hrubá pizza s rôznou posýpkou – olivy, paradajky, cesnak, parmezán, usmažená šalotka, či slaninka). A šup na nakysnutie. Bagetové cesto nám naskočilo a bolo na nás ho vytvarovať do bagety. Z placky sme ho na 3x zrolovali a zakaždým dobre zlepili spoje. Finálny spoj ostal naspodku skrytý. Buď sme ju nechali tak ďalej podkysnúť a potom sme jej žiletkou narezali navrchu oblúky alebo sme ju nastrihali z vrchu nožnicami a vytvorili tvar obilného klasu. Potreli vodou a šup na 15 minút do vyhriatej trúby (250 stupňov). Aby boli chrumkavé hodili sme do trúby na prvých 5 minút 3 kocky ľadu. V tejto fáze už každý Amík rozbalil svoj príbeh ako sa dostal do Paríža. Z pléna sa ozývalo samé „great, awesome, wow. Začínala som byť už unavená. Hlavne z pani, čo všetko vedela, všade bola a pusa sa jej nezavrela.

Fougasse sme utľapkali na 1 cm vysokú placku a ozdobili pripravenými ingredienciami. Tie, ktoré rýchlo horia, ako olivy a cesnak, museli ísť prvé a byť skryt pod tými, menej horľavými. Vo vzduchu rozvonievali bagety vytiahnuté z pece. Vyzerali krásne. Zlaté, vydarené. Je fakt, že žiaden prevratný trik som neobjavila. Rovnaké cesto používam už roky. Mäkučká bageta chutila výborne. Ale čo, práve vytiahnuté z trúby tak nechutí? Fougasse boli tiež fajn, rovnaké cesto používam na pizzu, len ho viac rozvaľkám. Suma sumáru, odreagovala som sa, naučila sa pár trikov, ale za tých 90 Euro to skutočne nestálo.

Pani na stráženie a moje výzvy tohto roku

Ďalšou novinkou v našom živote je „Aide a domicile“ alebo pani na pomoc v domácnosti. Trochu som otáľala, ale nakoniec sa mi podarilo ísť k svojej všeobecnej lekárke. Tá ma poslala na krv a predpísala papier na pomoc, 1x týždenne na 3,5 hodiny. Tešila som sa ako malá, lebo pediatrička ma odpísala otázkou: „*Máte depresiu?*“ Nemám, som len unavená. No, tak mám smolu, lebo každá mama je unavená. A bola som odbavená.

Pôvodne som chcela, aby pani chodila k Arlanovi v pondelky a ja som mohla chodiť s Millou na husle. Ale ich pracovný čas to nedovoľuje. Pracujú iba do 17.00.. Tak sme sa dohodli na štvrtky od 13.30 do 17.00. Chcela som chodiť plávať. Pani by zatiaľ bola s Arlanom, uložila ho spať a potom by čo to porobila doma. Ako na potvoru sú všetky plavárne v okolí 20 kilometrov od 14.-17.00 zavreté. Nevadí.

Medzitým sa zomlelo to, že som sa rozhodla si spraviť štátnicu z Francúzštiny DELF B2 alebo DALF C1, čo je už profesionálna úroveň, a budem potrebovať čas sa učiť a pripravovať. Využijem teda štvrtky na prípravu. Keď niekedy zavriem oči, tak si aj ponadávam, na čo som sa na to dala, no bude to fajn, aj keď zaberačka. A som si istá, že budem potom spokojná. Už sa len poriadne pripraviť a zvyknúť si na minimálny čas a v podstate žiadnu možnosť opravy. Test má 4 časti: audio časť s porozumením, porozumenie textu, písomný prejav väčšinou formálneho charakteru a ústna skúška s prezentáciou zadaného problému a jeho následnou obranou. Na prejdenie stačí polovica zo 100 bodov.

Okrem toho som začala behávať dlhšie trate (dlhšie ako 6 km) a zistila som, že som si celé roky klamala, že viac ako 6 km nezládnem. Zvládla som a ľavou zadnou som odbehla 8 aj 9 km. Stačilo sa len preprogramovať v hlave. Takže.....najbližší beh „**10 km de Saint Germain en Laye**“ bude mať o účastníčku navyše. A hádam nebudem posledná v cieli, alebo ma tam nedovezu záchranári ☺.

Späť k pani na stráženie. Prišla s 30 minútovým meškaním. Typické francúzske. Ešte fajn, že som nevolal do agentúry. Agentúra si za hodinu účtuje 37 Euro. Ja platím 7,20 a zvyšok mi platí Úrad rodiny. Neskutočné, ako je možné, že tento štát ešte funguje, keď platí takéto peniaze. Francoise má do 60 rokov a na ulici by ma ničím nezaujala. Drobná kučeravá pôsobí na mňa ako fajčiarka, ale určite nie. Bol to iba môj prvý dojem. Zoznámila sa s Arlanom a po chvíľke ho šla prebaľiť a uložiť. Zaspal do 10 minút. Chvíľu sme sa rozprávali a vysvetľovali si veci a potom chcela vedieť, čo môže porobiť, kým bude malý spať. Žehlenie, ktoré som zaškrtila v zmluve som nemala. Tak som jej navrhla, nech poumýva dlážky. Rýchlo si vypýtala veci a o chvíľu odťahovala stolík v obývačke pod ktorým sa kopila niekoľkotýždňová špina. Až som sa zahanbila. Francoise ma hneď posielala von a že sa mám „deculpabiliser“. Je to veľmi obľúbené francúzske slovíčko a znamená, „že sa mám zbaviť pocitu viny“. Asi na mne videla, že som nejako nechcela opustiť byt. Odhodlala som sa, lebo aj tato volala a poslal ma niečo kúpiť.

A tak som strávila hodinu sama v obchode. Wow, po dlhej dobe. Potom som vyzdvihla Millu v škôlke. Dali sme si kolečko po meste, akože rande, ruka v ruke a užívali sme si spoločný čas. Keď sme prišli domov. Francoise sedela na koberci v deckom kútiku a hrala sa so Shriempiem, ktorý spust rev hneď ako nás zbadal. Rýchlo som mrkla všade a pozrime sa...byt bol v celosti a dieťa tiež. Odľahlo mi a zároveň som bola hrdá, že som to zvládla aj ja bez neustálych výčitiek svedomia. Keď Francoise odišla, zistila som, že poutierala aj prach a v kuchyni umyla dlážku tak, ako ju neumývam ani ja. Úžasný pocit.

Posledný týždeň sa dosť ochladilo a dokonca napadol aj sneh. Obe deti trochu sopia, ale nedá sa neísť a neužiť si bielu nádheru. Mat' sneh je tu tak výnimočné ...asi ako kojaca francúzka ☺. Dopad bláznenia sa v snehu: obe deti choré....

Piatok 25.1.2013 Všetci chorí

Nakoniec sme choreli všetci. Najskôr Milla: hnisavé oči, tečúci nos, zapálené hrdlo. Nasledoval Arlan, s malou obmenou: mierne sa dusil, tak som mu dávala do zadku Rectodelt a od doktorky dostal antibiotiká do očí. V ten istý deň som sa už aj ja cítila nanič a frčím na paralene, sirupe z cibule a spreji do nosa. A táto sa má tiež na nič, ale povedal, že bude odolávať. Okrem toho, keďže je Milla celý týždeň doma, tak sa začína riadne nudiť a vymýšľať. Včera dokonca odtlačila obedujúceho Arlana, sediaceho v stoličke pri stole k akváriu. Keďže medzi obývačkou a chodbou je prah, pri tlačení ho prevrátila a Arlan spadol na zem aj so stoličkou. A to som len na chvíľu odbehla do kuchyne. Nevie, kto mal väčší šok, či ja alebo plačúci Shriempie. V tom momente som nevedela, čo robiť. Utíšiť sa mi ho podarilo asi po pol hodine, no, zvyšok dňa som sa triasla a cítila som únavu a bolesť v celom tele. Vďaka Bohu, nemá žiadnu odreninu, iba bol zvyšok dňa uplakáný.

Pondelok 4.2. 2013 A to som sa tešila, že...

...že sme už všetci zdraví. A stačilo, aby prišla na návštevu Monica s dievčatami a na druhý deň mala Milla horúčku 39, Arlanovi sa vrátil zelený sopeľ a zalepené oči a mňa bolelo neskutočne hrdlo. Ach, ako na potvoru. Ďalší týždeň zavretí všetci traja doma. Dúfam, že sa dáme do odchodu do poriadku. Monicu a Delfine s rodinami sme pozvali na šišky. Musím povedať, že som skúšala nový recept, čo tvrdil, že sú

najlepšie šišky na svete. Cesto skončilo v koši, lebo nenakyslo, respektíve nakyslo, ale po zdvihnutí splaslo ako placka a tak vyzerali aj šišky... Tak som 2 hodiny pred začiatkom musela robiť cesto nanovo. 70 šišiek sa nakoniec zjedlo takmer v ten deň. Každý si odniesol pár kúskov aj na nedeľné raňajky.

Inak som k narodeninám dostala 33 ruží. Ako je možné, že už mám toľko rokov? Kedy som to stihla? Nevadí, táto ma vzal do japonskej reštaurácie a s deckami zatiaľ ostala Táňa. Dali sme si yakitori – rôzne mäso a ryby na paličkách s ryžou na octe. Ako predjedlo mishi polievka a šalát z kapusty. Nevynechali sme ani dezert z červenej fazule. Odchádzali sme ľahkí a trochu podnapití. Stiahli sme pol karafy vína lahodnej chute, čo dobre pasovalo ku všetkému. A dokonca som svoje jedlo celé zjedla paličkami. Prvý krát v živote. Nakoniec to nie je až také ťažké. Trochu som sa odreagovala a vyplala ...a nazbierala silu na nasledujúce dni. Táto bude preč, tak sa nedostanem ani do obchodu.

Sobota 9.2.2013 Lazaret sa plní

Po tom, ako som si volala záchranku domov pred rokom a poslali ma dokelu s radou, nech si dám paracetamol a vyčkám do rána a idem k svojej obvodnej, som tento krát na podobné srandičky nemala chuť. No, nemala som inú možnosť. Po ďalšom týždni chorôb, kedy dostali decká antibiotiká kvôli dlhodobej nádche a Mille prasklo v uchu a vytiekol jej hnis, a tatovej zimnici a prechladnutiu s herpesom na oku, som to nevydržala ani ja a v piatok večer ma z ničoho nič seklo v krížoch. Len tak, šup a bola som na zemi neschopná pohybu a vreštiaca od bolesti. Slávi ma odviekol do postele a neostalo nám nič iné ako volať záchranku. Prišli o 23.30, lekár sa ma ledva dotkol, skonštatoval lumbago – seknutie v krížoch, položil na stolík tabletku a odišiel. 5-6 dní pokoja. Uf, to sa mu povie, keď nemá 2 malé deti. A tak sa táto musel starať. Už 2. deň, chudák. Odchádzal spať s deťmi s poznámkou, že „tretie decko už nechce“. Cez deň musel navariť: sáčkovú polievku a cestoviny so zeleninou a ešte aj nakŕmiť Arlana, okúpať ho a prebaľovať. Okrem toho drzá Milla....ešte fajn, že príde babina – záchrana:)

Štvrtok 14.2. 2013 Babina Valentín a lekárnička v jednom

Babina vykúpila celú lekárňu. Priniesla všetky na trhu sa nachádzajúce vitamíny C, spreje do nosa, sirupy od kašľu a samozrejme 3 odsávačky do nosa. Druhú polovicu jej kufra tvorili hurky, klobásky, horalky a tvarohové koláče. Potom, ako všetko vybalila jej tam skoro naozaj nič neostalo. Chúd'a sa navláčila, ale spravila nám všetkým veľkú radosť. Ešte aj mojej francúzštinárke Florence zablikali očká, keď zbadala svoju objednávku 3 odsávačky sopl'u do vysávaču. 1 pre jej švagrinú, 1 pre sestru a 1 pre ňu do budúcnosti, keď bude mať dieťa☺

A tak oddychujem. Moje kríže stále bolia, ale oproti pôvodnej bolesti je to nič. Plúca si ešte stále idem vykašľať, no, postupne sa odopchal nos. Najhoršie je za mnou, už sa len zotaviť a začať rozmýšľať nad prípravami na Nový Zéland. Bude to teraz jednoduchšie, keď je tu babina, čo pomôže a zabaví Arlana.

Utorok 19.2. 2013 A máme 2 zuby naraz

Pri babine sa oddychuje omnoho lepšie. Dni sú kratšie a zaujímavejšie a večer nie som ako prejdená parným valcom. Kladiem si iba otázku: „V akom stave odíde babina?“ Mám pocit, že úplne vyfľusnutá, lebo má

Arlana na starosti takmer celý deň. Ja sa cítim lepšie. Sople prešiel, síce ešte erdzím ako kôň kvôli hlienu v hrdle, no a odľahlo mi v ušiach. Kríže som trochu presilila v sobotu zimou, keď sme si vybehli do Luxemburských záhrad. Večer som sa nemohla postaviť. Tak od včera povinne nosím krížový pás, ktorý ma zvierá ako korzet.

Zároveň sa vyriešila záhada Shriempieho dlhodobého sopl'u a kašľa. V piatok som mu na spodných d'asnách našla bublinku a v sobotu mal 1. zub vonku. V nedeľu 2. A tak je ako hlodavec, hryzie všetko a premrňuje od bolesti celý deň. Ale sople skončil.

Dnes sme mali prehliadku v 10 mesiaci a oznámila som to s radosťou doktorke. Schladila ma, že pri rastúcich zuboch nie je nikdy bolesť, sople ani teplota. „Ako myslíte,“ odpovedala som jej. Nasledovalo podrobné vyšetovanie Arlanovho stravovania a spánkového režimu, kedy mi chýbala už iba lampa, ktorou by mi teroristka svietila do tváre. Dávala som si pozor na každé slovo. Ako je? „No, je samostatný, je kusy, lyžičku odmieta, no, už 2 týždne trénujeme vidličkou, čo ho baví. Zje viac ako jeho 4-ročná sestra.“ Pozrela sa na mňa prísne a vymenovala mi všetky nebezpečenstvá, ktorým ho vystavujem svojim nezodpovedným prístupom. Nech si to kamoška skúsi, keď sa dieťa nenechá nakŕmiť lyžicou. Okrem toho by mal jesť menej mäsa. V 10 mesiacoch má 10,2 kg a 74 cm. Keď mu chutí? Som rada, že nemám to, čo s Millou, ktorá nechcela jesť. Nasledovalo zhodnotenie jeho spánkových návykov. Momentálne nechce spať cez deň a vždy plače kým zaspí. Predpokladám, že kvôli zubom. „Je to šašo prefikany a robí iba divadlo. Treba ho nechať vyrevať,“ skonštatovala. Arlan zatiaľ reval pri každom jej dotyku. Pri štepení to dorazila a už ju asi ani nechce vidieť. Predpokladám, že babina tiež nie. Keď sme vyšli z ordinácie, odľahlo mi. Zvládli sme to a nemám pocit, že na nás chce zavolať sociálku ako naposledy pri Mille.

Dnes som začala baliť. Nešla som sa potrať, len lieky a Millino oblečenie. Vypracovala som **zoznam Nový Zéland**. Každý deň z neho niečo odškrtnem. Cieľ do nedele – všetci zbalení a ja psychicky pripravená.